

SZEGED-SZENTMIHÁLYI BÚZASZÖM

XVIII. évfolyam

A Szent Mihály Plébánia Hírlevele

2021. április

A Szent Három Nap a Szeretetről szól, összességében. Nagycsütörtökön Jézus szolgáló szeretetből mossa meg tanítványai lábát, majd önátadó szeretetből adja át Önmagát a Kenyér és Bor színe alatt, az Eucharisziában. Nagypénteken azért vállalja a kereszthalált, mert megváltó szeretettel viszonyul az emberség/ emberiség felé. Nagyszombat csendje a szeretetben vállalt némaság és hallgató merevség. Vasárnap a Feltámadást követő jelenések az intim szeretetmegnyilvánulás módozatai. Isten gesztusai tervszerű szeretet-jelek. Régen és ma. Most és mindörökké. Mert Isten ugyanaz, egykor, ma és mindig.

Hétfő, a kedves népies, bájos, locsolkodós húsvéti nap mintegy kivételése az időtlen hétköznapoknak. Isten velünk van, velünk marad, nem hagy el. Ragaszkodik hozzánk. És ez a valódi örömünk oka.

Akár járvány tesz próbára minket, akár a nyugodt és édes semmittevés (dolce far niente), a valódi erőnk az Istenkapcsolatban van. Ez mindenünk!

*Liszkai Tamás
plébániai kormányzó*

„Tudok sok mindent arról a világról”

Megemlékezés a II. világháború és a kommunizmus áldozatairól

2021. február 21-én fél 11-kor nem csupán egy szokásos vasárnapi szentmise volt templomunkban. Ezen a vasárnapon immár tizenhatodszor emlékezett meg az egyházközösség az egész település nevében arról a huszonnégy szentmihályi férfiről, akik a II. világháború alatt és után a nácizmus és a kommunizmus áldozataivá váltak.

Fejes Ferenc egyházközségünk világi elnöke és lelke figyel arra, hogy az áldozatok nevei ne merüljenek feledésbe. Nem csupán arról gondoskodott, hogy kőbe vésődjenek a nevek, hanem felkereste az elhunytak hozzátartozóit, feljegyzett minden emléket szeretteikről, s tizenhat éve gondoskodik arról, hogy minden év februárjában legyen néhány perc, amikor az egykori hétköznapi hősökre emlékezünk.

Idén Dr. Tóth István történész, a Móra Ferenc Múzeum főmuzeológusa volt az, aki a szentmihályiakkal

együtt hajtott fejet az áldozatok emléktáblája előtt. Nem csak szakemberként, hanem érintettként is beszélt az egykori kegyetlen időszakról, hiszen az ő édesapját négy év nyolc hónap hadifogság után látta viszont a családja. 1948-ban térhetett haza sok szenvedés után, s – bár kötelezték a hallgatásra, ahogy mindenki mást is – sokat mesélt a hányattatásairól. „Tudok sok minden arról a világról” – emlékezett vissza megrendülten a főmuzeológus.

Dr. Tóth István múzeumi szakember a fájdalmas évforduló ürügyén mégis az összetartó közösség fontosságára hívta fel a figyelmet. Arra, hogy emlékeznünk kell az őseinkre. Arra, hogy minden emlékműnek, minden táblának a lényege a rajta álló nevek, s a mögötte álló emberi drámák, családi sorsok. Minden tisztelet élőknek és holtaknak egyaránt.

kka

Minden szentmihályi lakosnak áldott húsvéti ünnepeket kívánunk!

„Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás”

Lourdes kisváros Franciaországban, a Pireneusok északi lábánál, a Gave de Pau folyó partján, a tarbes-i egyházmegyében található. Lakossága 1850 körül 4 ezer, 2001-ben 16 ezer fő. A lourdes-i jelenések színhelye, a világ egyik leglátogatottabb Szűz Mária-búcsújáró helye.

A Lourdes melletti Massabielle-sziklafal barlangmélyedésében a 14 éves Soubirous Szent Bernadettnek 1858-ban 18 alkalommal jelent meg a Boldogságos Szűz Mária február 11. és július 16. között.

Bernadett február 11-én egyik testvérével és egy barátjával rözsét gyűjteni indult. A folyóhoz érve édesanyja intésének engedelmességgel megállt és levetette a zokniját, nehogy a sekély vízen átlábolva a zokni elázzon, s ő megbetegedjen a ködös, hideg időben. Emiatt lemaradt két társától. A közeli barlangban meglátott egy különlegesen szép, fehér ruhás hölgyet: kék övet viselt, lábain egy-egy sárga rózsza, a kezében rózsafüzér volt. Bernadett nem tudta, kit lát, társai semmit sem észleltek.

A jelenés, február 24-25-én a bűnbánatra, a bűnösökért való imádságra intette. Február 25-én föl szólította, hogy fakasszon forrást a barlang meghatározott pontján, ígyon belőle és mosdjon meg benne. Március 2-án megbízta, „mondja meg a papságnak, hogy építsenek kápolnát és jöjjenek körmenetben” a jelenések helyére. Egyre többen, március 4-én már több mint 10 ezren kísérték el Bernadettet a barlanghoz, de a látomásokban csak a kislány részesült. Március 25-én a hölgy lourdesi dialektusban megmondta Bernadettnek: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás” (a szeplőtelen fogantatás dogmáját 1854. december 8-án hirdette ki IX. Pius pápa).

Természetfeletti jellegét 1862-ben a tarbes-i püspök, 1891-ben XIII. Leó pápa hivatalosan is elismerte.

Szentmihályon a lourdesi kilencedet Szélpál Juliska néni tanította be, Bóka Sándorné Irénke néninek, nagy szeretettel, aki szintén ugyanezzel a szeretettel vezeti, a helyi Rózsafüzér Társulatot, azon belül több imádság koordinátora, így a lourdesi kilencedé is. Több mint 40 éve imádkozza kitartóan egy lelkes csapat ezt a gyönyörű imádságot. Emlékszik Irénke néni, volt amikor 18 fő végezte a lourdesi kilencedet. Felidézte a régi imalánc tagokat is: Borsi Ferencné, Papp Veszter bácsit és feleségét, Makra Piri néni,

Pappné Rozika néni, Bálintné Irénke néni, Muskóné Marika néni és a vele együtt imádkozókat is: Csamangóné Jusztika néni, Ökrösné Erzsike néni, Nyáriné Nusika, Lászlóné Matildka, Gombosné Ilonka néni, Tanácsné Gizike néni, Kószó Vincéné Marika néni és még biztosan sorolhatnánk, a lista nem teljes, ezért előre elnézést is kérek, senkit sem szeretnék megbántani.

Minden évben február 3-án kezdődik és február 11-én, a Betegek Világnapján fejeződik be a lourdesi kilenced. Gyönyörű imák és énekek váltakoznak benne, bűnbánatra indítva és a Szűzanya tiszteletére minden imádkozót. Korunk modern embere sok mindent tud. Legyőzheti bizonyos mértékben a természet erőit, felülkerekedhet rajtuk, de meg nem kerülheti őket. Csodát a maga erejéből ember

nem képes művelni. Boruljunk le lélekben a mindenható Isten előtt. Köszönjük meg neki, hogy a Szűzanya jelenésével utat mutatott számunkra a természetfeletti világ felé és erőt nyújtott lelkünknek tovább küzdeni a túlvilági élet célkitűzéseiről.

Irénke néni is nagy szeretettel, toboroz, invitál, lelkes csapatába új tagokat, hogy ezt a felemelő, különleges, régi, keresztény hagyományt tovább folytassuk az Ő különleges imakönyvéből:

A lourdes-i barlang, ahol Szűz Mária megjelent Bernadettnek

„Könyörögjünk. Oh, te kegyelmekkel tündöklő lourdes-i szentséges Szűz Mária, ki csodákban oly gazdag vagy, ha megjelenni kegyes voltál itt e földön. Itt hagyta szentséges képedet csodák által, mint lelki, testi betegek orvosát, hozzád folyamodunk Mária. Nyerd meg számunkra a bűnbánat, alázatosság kegyelmét. Alázatosak, türelmesek, józan életűek, buzgók, szelídek, adakozók és istenfélők lehessünk. Mindezeket add meg nekünk Isten anyja Mária. Ki hozzád folyamodik szükségében, beteg egészségéért, szomorú vigasztalásáért, a szegény gyógyulásáért, a szűkölködő eledelért és ruházatért, az egészségért, lelki, testi erőért, békességért házi családjai között és minden előjárójáikért. Vedd, kedves Szűz Mária, ezen elvégzett kis gyönyörű rózsás koszorút, vidd fel az égi dicsőségbe. Egykor minket is vezess fel a választottak seregével, ott örvendezzünk veled örökkön örökké.” Amen.

Az ima megtart bennünket

Adél: A családom és a hivatásom sok alkalmat ad arra, hogy a Jó Istent hívjam a mindennapi életünkbe, hogy dicsőítsem Őt, amiért azzal a sok-sok jóval elhalmozott, amit Tőle kaptunk. És, hogy segítséget kérjek Tőle, amikor fontos döntés előtt állok, vagy megoldhatatlannak tűnő nehézséggel nézek szembe.

Zsolt: Másfél hónappal ezelőtt épp a karanténom végén voltam. Egy olyan időszaknak a végén, amely alaposan kivett a mindennapok zajából, forgatagából. Nem voltak túl erősek a tüneteim, de tudtam, hogy kötelező ágyynyugalomban kell lennem legalább egy hétig, tíz napig. Ez a hirtelen lassítás elgondolkodtatott az életemről, s az a kérdés fogalmazódott meg újra bennem, amely az elmúlt években folyamatosan foglalkoztatott: Használtam-e, fejlesztettem-e Istentől kapott ajándékaimat, adottságaimat? A tíznapos karantén alatt összegezni tudtam magamban mindazt a lelki élménysokaságot, amely az elmúlt években ért, s kértem Istent, tegye világossá számomra mindezek értelmét.

Adél: Hiszem, hogy sok múlik azon, milyen a hozzáállásom a problémához. Egy újabb nehézségnek élem meg, amely lehúz, megfojt, vagy inkább hiszem, hogy ezáltal új készségek, képességek kibontakozását segíti bennem, ami bátorít, előre visz és szárnyakat ad. Hiszem, hogy már itt a Földön bepillantást nyerhetünk az égi Mennysországba. Amikor a gyermekeink születtek, Isten mindannyiszor gondoskodó szeretetével vett körül bennünket, részesei lehettünk a teremtés csodájának. A gyógyásaim alkalmával öröm van a szívemben. Istent határtalannak érzem. Régi barátnőmmel sokszor imádkozunk együtt. Minden ima után Isten oly erős szeretettel ölel át, hogy szinte szárnyakat kapok, amit a családom is észrevesz. A Virágvasárnap előtti pénteken keresztúti imádságot végeztünk szabad imával. Egy-egy állomást felváltva elméltünk át. Az Úr nagy mélységekbe vezetett, amely által megtapasztalhattam, mi is lakozik énbennem. Szerettem felfedezni az Isten által belém rejtett kincseket, és azt, hogy ezekkel hogyan szolgálhatom a körülöttem élő családtagokat, barátokat. A családi Rózsafüzér számomra nagy kincs. Az Úr úgy rendezi körülményeinket, hogy végül mindenki bekapcsolódik; megint egy szeletke boldogság. Ha nem jön álom a szememre, akkor is szívesen fordulok Máriához. Itt említeném meg családi védőszentünket: Kis Szent Terézt, aki közbenjár értünk.

Zsolt: Amikor az ágyamban ülve néztem ki az ablakon a felszántott földre, és a kopasz fákra, nyugalom töltött el. Mivel tudtam, hogy tíz napig ez a látvány lesz a részem, valami átfordult bennem. Amikor megtudtam,

hogy pozitív lett a tesztem, visszakérdeztem: Mit jelent ez? – mintha nem tudtam volna –, nem akartam elfogadni, hogy velem ez megtörténhet. Hányszor panaszkodom környezetemben élő emberekre, közösségeimre, munkahelyemre, stb., ahelyett hogy elfogadnám az adott helyzetet. Mintha ezzel valamilyen veszteséget kellene beismernem.

Minden élettapasztalatom a hit terén, szenvedéseimből fakad. Ha kirekeszteném a szenvedést az életemből, kevés maradna belőle. Lelkem épp a szenvedés által tisztult meg. Mélyen megértettem, hogy ezek által egyesülök a legteltesebb mértékben Istennel. Rájöttem, hogy nem lehetnek a legjobb pillanataim a „színpadon” a dicsőítésben, a munkámban egy sikeres tanítási órán. Mindezeket az kisszobámban az imában, az elfogadásban kell először megtapasztalnom.

Tudom, hogy életem elkövetkező éveiben új szenvedések, kísértések és a hit próbatételei várnak rám, de erősen hiszem, hogy Isten ezeket azért adja, hogy még inkább magához vonzzon, önmagával egyesítsen. Hiszem, hogy a fájdalommal és a boldog fordulatokkal kísért életutamról szóló tanúságtétel sokakat fog majd arra indítani, hogy saját életüket teljes bizalommal helyezték az Úr kezébe.

Isten Ura minden helyzetnek az életemben, teljes bizalommal vethetem magamat az ölébe. (Betegségemben is ezt tettem.)

Megköszönöm Istennek az éppen adott élethelyzetemet, bármilyen legyen is az. Ez a hit jele. A hála forrásai elsősorban a lelkierősség és akaratereő, nem pedig az érzelmek. Ezáltal gyógyulnak a lélek érzelmi sebei, s teszik világgossá számomra a célt és a célhoz vezető útirányt.

Imádkozom, hogy az Úr dicsőüljön meg az életem konkrét helyzeteiben. A szabadulás módját az Istenre bízom.

Adél: Hiszem, hogy Isten ajándéknak szánt ebbe a világba. Én is ajándék vagyok Zsoltinak, és Ő is ajándék nekem. Mert Isten a legdrágább kincsét, a Fiát adta értünk, hogy örök életünk legyen.

Szent Ágoston azt tanítja, hogy aki Istennel akar találkozni, annak nem kell hegyeket mászni, tengeren átkelni; elég bemenni a szobája csöndjébe, és ott megtalálja Istent a szívében.

Milyen szinten érint meg ez a pandémia? El tudom-e fogadni ezt a helyzetet?

Észreveszem-e azokat az ajándékokat, amelyeket ebben az időszakban kaptam?

Mikor éreztem, hogy az ima megtart engem?

Jóbnak azért nehezebb volt...

Bevallom nehéz dolog az optimizmus, még a hívő keresztény ember számára is. Jób története jut eszembe a jelen helyzetünkről. Föl is tesz sokan a kérdést: Miért? Mit vétettem? Mi is Jóbhoz hasonlóan várjuk a „büntetés” végét, reménykedünk a szebb jövőben. Mára már szinte mindannyian eljuttottunk oda, hogy nem is a szebb jövő, hanem a régi életünk is nagy örömet okozna. Sokan mondjuk, hogy bizony betartunk minden szabályt, mégsem látjuk a változást, akkor meg hogyan fog minden helyreállni? Most is mint annak idején, remek tanácsokkal látnak el bennünket, de vajon honnan tudhatná az ember hol az igazság, kinek higgyen? Jóbhoz hasonlóan mi is jóakaró, „mindentudó” barátokkal vagyunk körülvéve. Tapasztaljuk azonban, hogy ezek a valóban jó szándéktól vezérelt barátok, már nem úgy gondolkodnak mint mi, sőt gyakran igen erőszakosan ennek hangot is adnak. Persze a jólétben és biztonságban ez csak egy jóízű beszélgetés, egészséges vita volt. Most azonban, a szorongatottságban már inkább veszekedés, békétlenség.

Szakál Annának hívnak, 20 éves vagyok és bérmlázásra előkészítőre járok.

Keresztény családban nőttem fel, így a mindennapjaim alapja Isten és a dicsőítés. Ami azt jelenti, hogy minden napomban megtalálom Istent és az Ő csodálatos alkotásait a világban. Őt dicsőítő énekeket éneklek neki, mert úgy érzem, hogy az énekléssel közelebb tudom hozni Jézust a szívemhez, és a lelkem kapuit meg tudom nyitni előtte olyankor.

Mindig úgy gondoltam, hogy minden embernek megvan a saját elképzelése a Bibliáról és Istenről, ami tapasztalataim alapján vagy filozófikus, vagy érzelmes. Én mindig az érzelem felől közelítettem meg a dolgokat, hiszen én szerető, rengeteg érzellemmel teli apaként tekintek Istenre. A bérmlázási előkészítő remek alkalom volt arra, hogy mindenki a saját gondolatait és Istenbe vetett hitét megossza a többiekkel. Felemelő volt más emberekkel megvitatni a különböző bibliai eseményeket és ezekből levonni a tanulságot a mi életünkre vonatkozóan. Mint például Ábrahám története, akitől Isten azt kérte, hogy áldozza fel neki egyetlen fiát Izsákot, Istenbe vetett hűségének jeléül. Mikor Ábrahám készült feláldozni fiát, Isten megállította, mert látta, hogy Ábrahám bármit kész lenne feladni a világi életből azért, hogy Isten akaratát teljesítse. A mindennapi életben most is van, amikor Isten kivisz minket a komfortzónánkból, (mint például az, hogy beszéljünk az embereknek a hitünkről) hogy lássa mennyire mély a hitünk és hűségünk Őbenne. Sokat imádkozok, hogy tisztán lássam ezeket a lehetőségeket, ahol Isten tud rajtam keresztül szólni a többi emberhez.

Mikor elhatároztam, hogy bérmlázni szeretnék rögtön tudtam, hogy melyik szentet fogom választani közbenjárómnak. Lisieux-i Szent Teréz egy csodálatos nő volt, Isten kifürkészhetetlen útjain járt és szüntelenül az Ő arcát nézte. Nagy hűség és kitartás kell egy ilyen élethez, és Isten segítségét és áldását kérve én is szeretném mindig az Ő arcát, útmutatását nézni és követni az életemben. Mikor Jézussal találkozott a szentáldozásban így fogalmazott: „Jézus első csókja lelkemen”.

Talán az is közrejátszhat, hogy mai világunkban az emberek zöme, igencsak elszakadt Istentől. Majd mi megoldjuk, képes vagy rá, megérdemled! Halljuk nap mint nap a médiában. Közben elfelejtjük mennyire kiszolgáltatottak vagyunk, mennyire nem ismerjük a világ legegyszerűbb „majdnem élőlényeit sem”, mennyire rá vagyunk utalva a teremtő Isten kegyelmére...

De van remény!

Biztos vagyok benne, hogy van, mert látom, hogy a sokat szapult fiatalok közül, bár egészen másként gondolkodnak mint mi, mégis vannak akik nem akarják elfelejteni, hogy hol keresik az igazságot, kihez forduljanak, kiből bízzanak.

Folytassák hát ők!

Az alábbiakban két szentmihályi bérmlázásra készülő fiatal írását olvashatják. Remélem Önök is osztják majd véleményemet, hogy amíg ilyen fiatalok nevelkednek, hitüket megélő családokban, VAN REMÉNY!

Gilice Attila

Mindennél jobban vágyom arra, hogy Jézus az én lelkemre is csókot adjon. Hálás vagyok, hogy Ő minden utamon velem van és fogja a kezem; tudom, hogy csak vele érhetem el a céljaimat. Hiszen „Isten az ember nélkül is 'minden', de az ember Isten nélkül semmi.”

Anna

Az idei tanévben jutottam el arra az elhatározásra, hogy bérmlázni szeretnék. Ennek megfelelően – a koronavírus miatti kisebb-nagyobb megszakításokkal – hetente részt vettem Gilice Attila felkészítő óráin, melyek során a kereszténység történelméről és tanításairól beszélgettünk. Ezekon a csütörtöki alkalmakon olyan vallástörténeti témákról esett szó, melyekről szívesen gondolkoztam hazafelé ballagva, majd otthon családommal is megosztottam véleményemet az adott kérdésről.

Bérmlázni nem lehet hit nélkül. Isten létezését sem cáfolni, sem pedig bizonyítani nem lehet bárki számára elfogadhatóan. Számomra a hit lényegét az adja, hogy nem lehet tényekkel, ismereteinkkel alátámasztani. Ha így lenne, nem lenne kihívás hinni, és a vallás elveszítené jelentőségét. Azonban vallom, hogy ha hiszünk, bizonyosságot is szerezhethetünk, mert észrevehetjük Isten létezésének jeleit, megtapasztalhatjuk a mindennapokban, a hétköznapi törődésekben.

Döntésem meghozatalában a hit mellett szintén fontos tényező volt a kereszténységről alkotott képem. Úgy érzem, hogy a katolikus értékrend követése kiegyensúlyozottabbá teheti mindennapjainkat. Érdemes megfigyelni, hogy a mára szokásossá vált társadalmi normák szépen összeilleszthetőek a Bibliában olvasható tanításokkal, annak ellenére, hogy napjainkban egyre többen fordulnak el az erkölcsös életviteltől. Azzal, ha a Tízparancsolat betartására törekszünk, nem csak jó keresztények lehetünk, hanem környezetünk, közösségünk hasznos tagjaivá is válhatunk.

Rácz Ádám

Mindennapi eledelünk, a kenyér

Minden ember számára – akár szegény, akár gazdag – alapvető élelem a *kenyér*, de legalábbis fontos szerepet tölt be a táplálkozásban. Tisztelet is övezi, és sok hiedelem fűződik hozzá. Szegés előtt régen keresztel jelölték meg, az új esztendő egész cipóval indították, új házba is csak még meg nem kezdett kenyérral költöztek. Akinek nem jól sikerült a dagasztás végeredménye, arra azt mondták, biztosan meglópták a *kovászát*, aki meg merete fogni a békát, arról azt tartották, hogy soha nem fog tudni kenyeret sütni.

A régi szentmihályiak nagyon „*kenyeresek*” voltak, és ez az étel a húsvét előtti *bőjti* időszakban még nagyobb hangsúlyt kapott, hiszen húspótlóul is szolgált.

Az asszonyi ügyesség fokmérője még a múlt század derekán is részben az volt, mennyire talpraesetten pékeskedik a konyhában a feleség – hiszen a legtöbb háznál otthon készültek a veknik – a háború előtti időben az a lány, aki nem tudott kelt tésztát sütni, emellett persze mindenfélét főzni, befőttet elrakni, csirkét kopasztani, falat meszelni, nagymosást végezni, férjhez sem mehetett addig, míg e munkálatokat meg nem tanulta, ezért legkésőbb 12-13 éves korában alaposan meg kellett ismerkednie egy lánynak ezekkel a fontos háztartási tennivalókkal ahhoz, hogy kellő gyakorlatot szerezzen, mire kopogtat a kérés az *utcaajtón*.

Szentmihályon a két malom – a *Lábdy* és a *Szánthó* – örölte a búzát, a lisztből otthon elkészítették a tésztát, és ha volt kemence, megsütötték, ha nem, akkor elvitték megsütnetni a főúton lakó *Varga pékhez*. Egy alkalommal akár 4-5 nagy méretű kenyér is készült, hogy kitartson hetekig, és gyakran csak sóval és paprikával meghintve kerültek az asztalra húsvét előtt, minden egyéb feltét nélkül. A gyerekek számára *kiscipót* is sütöttek, és néhány *lángost* is a házi kemencében, melyet tejföllel, zsírral, vagy csak egyszerűen megsóva ettek. A vékonyra nyújtott tésztából a kemence alján *laska* is pirult, azt apró darabokra törve leforrázták, és cukros morzsát szórtak rá. Bőjti eledel volt ez is, csakúgy, mint a *guba*, ami mákkal vagy dióval a legjobb.

Elődeink a tésztát jellemzően kovásszal kelesztették, és nem élesztővel, utóbbi nem is mindig lehetett kapni. Az emberek ők maguk sem tudták, milyen sokat tesznek az egészségükért azzal, hogy kovász segítségével csak hosszú idő alatt – és nem gyorsan, mint az élesztővel – tudták sütésre alkalmassá tenni a búzaliszt vízzel alkotott elegyét.

Nagyanyáink idejében ismeretlen fogalom volt a *glutén intolerancia* – amit nem jó összetéveszteni a veleszületett lisztérzékenységgel – és ez szakértők szerint a kenyértészta hosszú kovászolásának, *erjesztésének* köszönhető, mert volt ideje a lisztben lévő – ma már sajnos sokak számára allergénnek számító – anyagnak átalakulni lényegesen könnyebben emészthető formájúvá. Tudományos források szerint 48 óra alatt, azaz lassú, hideg helyen történő, élesztő helyett kizárólag kovásszal történő kelesztéssel, azaz *fermentációval* a kenyér tésztája teljesen átalakul – ennek köszönheti jellegzetes savanykás ízét – és a végeredménynek köze nincs azokhoz a szintén kenyérnek nevezett társaihoz, melyeknek alapanyaga reggel még a liszteszákban pihen, 1-2 óra múlva meg már a pékség polcán árasztja magából vevőcsalogató illatát. Természetesen cit-

romsavval dúsítva, hogy savanykás legyen, mint az eredeti, amiről őt szegényt lekoppintották, s mivel a „*gének*” is részben egyeznek – van benne liszt meg víz –, külsőre hasonlít is rá, végül érdemes tartották arra, hogy az öregapja nevét kapja, s kenyér legyen a neve. A keresztelő személye ugyanaz lehetett, mint aki a *műanyag fakanalat*, vagy a *vegetáriánus szalonnát* egykor elnevezte.

Állítólag még az érzékenyeknek sincs semmi bajuk a hosszan kelesztett kenyértől, de nyilván ez egyénfüggő. Az interneten valóóságos szakirodalom áll már rendelkezésre a *vadkovásról*, annak előnyiről, így napjainkban mintha „új szelek fújjanak a divatban”, és a kényelmes, sok évtizedig tartó boltban vásárlást több helyen felváltotta az otthoni kenyérsütés. Először csak próbára, kölcsönkapott kovással, majd ha ráérez az ember az ízére – mind a vadkovásos kenyérére, mind pedig a munkafolyamatára – a háztartási feladatok részévé is válik. A boltban kapható kenyerek nagy részének címkéjén nagyítóval kell megkeresni a három alapvető összetevőt – liszt, víz, só – a sok egyéb furcsa, néha 6-8 sornyi alkotóelem között, ezért folyamodtam én magam is a házi kenyérsütéshez már jó ideje.

Elsőre nem biztos, hogy olyan lesz a cipónk, mint amelyet a képeken mutatnak, és ez könnyen el tudja venni az ember kedvét, ha nem elég türelmes, de hogy érdemes vele próbálkozni, és megjegyezni azt a receptet, ami nekünk legjobban beválik, arra sok-sok bizonyíték van itt Szentmihályon is kísérletező kedvű háziasszonyok személyében, akik szeretnek visszakanyarodni a hagyományokhoz, és nem zavarja őket, ha konyhájuk néha laboratóriummá változik, és minden otthon fellelhető dunsztosüvegben ott csücsül a hűtőben egy-egy odaajándékozni való kovászgyerek.

Amikor megszületik az ember, azt eszi, amit a szülei adnak neki. Amikor felnő, rájön, hogy mindent rosszul csináltak, és elkezd hinni az éppen piacra dobott újdonságok hírverésének. Először lecseréli a zsírt margarinra meg olajra, majd jön a rizstej, a goji bogyó, chia mag, chlorella alga, és még jó pár egyéb, a generációkon át örölt paprikához meg kolbászhoz szokott magyar gyomornak meglehetősen idegen – de a termőhelyén élő emberek számára biztosan nagyon jó – élelmiszer, és ha ezek esetleg nem válnának be, rádöbben, hogy akkor volt a legkevesebb baja, amikor azt ette, amit a szülei. Valahogy így van ez a kovászos kenyérral is. Érdemes visszakanyarodni a gyökerekhez.

Én hiszem, hogy a kovászolás, mint tudás értéket képvisel, még ha nem is ez manapság az asszonyi talpraesettség mércéje, de jó játék a konyhában, és nem utolsó sorban fantasztikus élmény nyomon követni, hogyan emelkedik a tészta óráról órára élesztő nélkül, kizárólag a mi házi – azaz kezünkön lévő, és lakásunk levegőjében repkedő – baktériumaink segítségével. Elmondhatjuk róla, hogy szívünk-lelkünk benne van! És ha valaki azt kérdezi, hogyan lehet erre ideje manapság egy dolgozó nőnek, elárulom: a tészta nagyrészt önmagától válik olyanná, amilyenné kell, és nincs vele több dolog, mint egy palacsintával, amit még egy pillanatra sem lehet egyedül hagyni, mert azonnal odakap.

Élet a Palánta Bölcsiben a karantén idején

Hogyan éltük meg a Palánta Bölcsődékben ezt az elmúlt esztendő? Amikor tavaly márciusban először lezárt az ország a koronavírus miatt, bizony a bölcsődéseket is hazavitte mindenki a munkájával együtt. Az én gyermekeim már megnőttek ugyan, de ők voltak kicsi gyermekek nem is olyan régen, ezért nem nehéz elképzelni, hogyan oldották meg a kisgyermekes szülők ezt az otthonról dolgozunk és közben kis gyermeket nevelünk időszakot: a lehetetlennel küzdöttek meg. Mert bizonyosan a lehetetlennel határos feladatra vállalkoztak, akik a munkahelyüket is szeretnék volna megtartani s a kicsiny gyermekükkel is foglalkozni egyszerre s az ő igényeit kielégíteni. Minden tiszteletünk az övék, mert ma már látjuk, hogy iskolába járni lehet online térben, de bölcsiseket nevelni nem.

Emlékszem, hogy 2020 húsvétján, amikor a karanténból friss levegőre merészkedő kisgyermekes keresték a kis húsvéti ajándékukat a kertben, nem értették, hogy az őket gondozó nénik, akikkel eddig olyan szoros kapcsolatban voltak, vajon miért nem ölelik meg őket? Nagyon megszenvedtük mi magunk is ezt a különös távolságtartást az akkori karantén idején.

Akkor még nem tudtuk, hogy ez csak a kezdet. A tavalyi év őszén több kollégánónk is elkapta a vírust, ilyenkor be kellett zárunk a bölcsit a karantén napjaira, de az alapos fertőtlenítést követően ismét kinyithattunk.

A gondozó nénik sokan maguk is gyermeket nevelő családanyák, ezért az idején tavasz, bár rutinosak vagyunk már karantén ügyben, mégis hozott meglepetéseket. Az iskolákat és óvodákat bezárták, de a bölcsődék nyitva maradhettek

2021 márciusában a járvány harmadik hullámának idején. Képzeld csak el micsoda kihívás egy dolgozó anyukának bölcsődében gyermekeket nevelni, ugyanakkor odahaza segíteni gyermekét az online tanulás megoldásában! Bizony, működésünk megszervezése komoly logisztikát igényel, hiszen saját gyermekeinket sem hagyhatjuk magukra, ugyanakkor a ránk bízott kicsikről sem szívesen mondunk le, hiszen ők is életünk részei a Palántában. Eszerre két helyen helytállni a Palántában és otthon is bizony nem egyszerű.

A kisgyermekes minden reggel megérkezik, hogy a szülők nyugodtan tudjanak otthonról dolgozni. Együtt tízóraiunk, utána egy kis foglalkozás következik: gyurmázás, rajzolás, meseolvasás vagy előszeretettel használjuk diavetítő foglalkozásokra a parajdi sósóbát. Tízórai után az udvaron levegőzünk: játszunk, motorozunk a háromkeű kis járművekkel. Ebéd után mindenkit felfrissít a jóleső pihenés, a gondozó nénik pedig ezalatt alaposan kitakaríthatnak. Amikor a gyerekek felébrednek szépen tisztába teszünk mindenkit, megfésűgetjük a kócos fejcskéket, és jó étvágyal elfogyasztják az uzsonnájukat. Így telik egy napunk karantén idején, ezen a kis szigeten, ahol mi is várjuk a tavaszt és a szép időt.

Vegyük észre a tavaszi rügyfakadást! A Palánta bölcsődék nyitva vannak és várják a gyerekeket. Bár már sokunkat megpróbált a vírus, reménykedünk, hogy lesz még szebb tavasz, még több virág, még jobb levegő maszk nélkül is. Húsvét áldásában reménykedünk mi is.

Szendrényi Marietta

El nem mondott mondatok

Lopakodva jött, észrevétlen, láthatatlan, egyszer csak itt volt. Mikor közénk ért, rögtön rombolni kezdett. Nem kímélt embert, családot, barátot, öreget, gyereket, senkit. Csak védtelen támadásait éreztük izmainkban, tüdőnkben, tönkrement szerveinkben, hirtelen halálokban. Mert gyilkolt is. Valamiféle értelmetlen okból tört meg sorsokat, tett tönkre családokat, zúdított ránk bánatot, és cipeltette velünk tehetetlen tévlenségünk terheit.

Megváltozott minden körülöttünk. Elmaradtak a mosolygós találkozások, elmaradtak a végtelen beszélgetések, elmaradtak a tiszta tekintetű kézfogások, elmaradtak a könnyed tervezgetések. Lett helyettük mindenünket átható, mérgező, aljas, soha be nem vallott félelem. Mert nem csak a testet támadta, de végtelen erővel próbálta porrá zúzni sérülékeny, kiszolgáltatott, sokszor erőtlenségekkel is. És még magunktól sem merjük talán megkérdezni: meddig? Mikor fog elmúlni, mikor fog megszűnni, mit tehetünk ellene? És mi lesz, ha már nem kell félnünk? Mi lesz, ha újra szabadon lélegezhetünk? Szabad lesz-e szabadnak lennünk?

Barátaim, ismerőseim tűntek el, haltak meg, és hiányuk ébresztett rá bűnös könnyelműségemre. Azt hittem, hogy bármikor beszélhetek velük, bármikor felhívhatom őket, bármikor folytathatjuk ott, ahol abbahagytuk, hogy sztorizunk, viccelődünk, gondolatot osztunk meg, és erőt adunk egymásnak a következő találkozásig. Hiba volt. Hiba volt azt hinni, hogy mi nem kerülhetünk sorra. Hiba volt azt hinni, hogy erősek, bátrak, legyőzhetetlenek vagyunk. Hiba volt azt hinni, hogy minden úgy működik, mint eddig. És hiba volt fel nem venni a telefont, hiba volt nem folytatni a beszélgetést, gondolva, hogy majd ...

Mert nincs „majd”, csak a pillanat van, a múltékonny, az illékony, a soha vissza nem térő pillanat.

Hát fogd meg azt a kezet, amit még megfoghatsz, öleld meg azt, akit még megölelhetsz, szeresd azt, akit még szerethetsz!

... és mond el soha el nem mondott mondataidat!

yanosh

Gyereksarok: húsvéti rejtvény:

Nagy örömünkre a Búzaszöm karácsonyi rejtvényére érkezett egy helyes megfejtés, így a finomságokkal teli ajándécsomag végre gazdára talált. Az ajándécsomag nyertese a 10 éves **Tóth-Mangó Zoé**, akinek ezúton is szívből gratulálunk!

Húsvéti rejtvényünkben az alábbi két kép közti 4 különbséget kell megtalálni, illetve meg kell nevezni, hogy a Húsvéti ünnephez kapcsolódóan melyik esemény látható a képeken?

HÚSVÉTI KÉZMŰVES-SAROK

A koronavírus-járványról, annak következményeiről mindannyiunknak megvan a saját véleménye, de azt gondolom, abban egyetérthetünk, hogy mindannyian saját bőrünkön tapasztaljuk életünk és mindennapjaink gyökeres megváltozását. Ebben a megváltozott élethelyzetben, illetve a húsvéti időszakban talán érdemes több időt szánni a kreatív dolgokra, így a kézműveskedésre is, amely a család apraja-nagyjának örömet okozhat.

Ha Te is szívesen megmutatnád egy Számodra kedves, saját magad, vagy a családod által készített kézműves, nem feltétlenül húsvéti, vagy tavaszi időszakhoz kötődő munkád (legyen az akár origami, festmény, bármilyen kreatív kézimunka, vagy egy tortacsoda), akkor az adataiddal (név, kor, cím) együtt küldd el annak fényképét és az elkészítésének rövid leírását a konya.tunde88@gmail.com e-mail címre. A beérkező munkák képei a leírással és a készítő(k) adataival együtt a Plébánia honlapjára is felkerülnek. Online közönségszavazást fogunk tartani, amely alapján legtöbb szavazatot kapó munka kerül bele a Búzaszöm következő Kézműves-Sarok rovatába és a készítő ajándékban is részesül majd!

Móra Ferenc:

FECSCHEHÍVOGATÓ

Villásfarkú fecskemadár,
jaj de régen várunk!
Kis ibolya, szép hóvirág,
kinyílt már nálunk!

Fátyolszárnyú kis méhecskék
zúgva-döngve szállnak.
Cifra lepkék, kék legyecskék
ide-oda járnak.

Rózsa, rózsza, piros rózsza
nyitogatja kelyhét;
itt a tavasz, lessük, várjuk
a csicsergő fecskét.

MISEREND

Vasárnap 10:30
Keddenként 17:30

HÚSVÉTI ÜNNEPI MISEREND

Április 1. Nagycsütörtök: 18 óra Utolsó vacsora miséje.
A szentmisét bemutatja: Tőkés György jezsuita atya.

Április 2. Nagypéntek: 15 óra Nagypénteki szertartás,
Passió Szent János evangelista szerint. Bemutatja: Tőkés György jezsuita atya.

Április 3. Nagyszombat: 18 óra Vigília szentmise. Bemutatja Tőkés György.

Április 4. Urunk Feltámadásának ünnepe: 10 órakor ünnepi szentmise

A járványhelyzet miatt a szertartások hívek nélkül lesznek megtartva, de online követhetők a szentmihályi facebook-csoporton.

ÉNEKKAR

Énekkarunk immár 17 éve szolgál a szentmiséken, és alkalmanként a falu ünnepein is.

Ezért bátorítunk kicsit és nagyot is, hogy a járványhelyzet elmúltával jöjjön el a próbáinkra szerdánként este 19 órára. Egy jó kis közösséggel találkozhatunk.

Hivatali rend a Szent Mihály Plébánián

Plébániai hivatalos ügyintézés esetén kérjük, keressék a plébániagondnokokat, ill. a templomgondnokot a megadott telefonszámokon

Templomgondnok és liturgikus munkatárs: Fejes Ferenc (mobil: 20/562-85-57)

Hitoktató: Gilicze Attila (mobil: 20/323-81-70)

Plébániagondnok és irodavezető: Piros Adorján (mobil: 30/490-10-80)

Családi Napközi megbízott ügyvezetője: Szendrényi Marietta (mobil: 30-249-77-50)

A plébánia mobilszáma: 30/490-10-80

A plébánia e-mail címe: plebania@szentmihaly.net

A plébánia honlapja: <http://plebania.szentmihaly.net>

Anyakönyvi hírek
2020. október–december

ELHUNYTJAINK

Sarkadi Gáborné Papp Éva Magdolna
Ábrahám Béláné Malatinszki Etelka
Simon Szilveszterné Kovács Erzsébet
Kószó Imréné Tóth Jolán
Buborék Jenő

Adj, Uram örök nyugodalmat nekik, és az örök világosság fényeskedjék nekik

IJÁSZKÖR

Az íjászat iránt érdeklődőket szombatonként 14–16 óráig várom a plébánia sportpályáján. Az íjászkör minden érdeklődő számára INGYENES lehetőséget kínál az íjászat alapjainak elsajátítására és gyakorlására, korra és nemre való tekintet nélkül. Érdeklődni *Gilicze Attila hitoktató*nál a 20/323-81-70-as telefonszámon.

Plébániai foglalkozások

Csütörtök 19:00-20:00 óráig bérmelegítési előkészítő (kijárási tilalom után)

Péntek: 19:00-20:30 óráig

Szombat: 9:00-10:00 1-2 osztály

10:00–11:00 elsőáldozói előkészítő

11:00–12:00 összevont játékos foglalkozás (virushelyzet függő)

A temetéssel, a harangozással és a liturgikus renddel kapcsolatban bizalommal keressék Fejes Ferencet a Hasító u. 6. szám alatt vagy telefonon: 20/562 8557, aki a megyéspüspöktől engedéllyel rendelkezik temetés végzésére és áldoztatásra.

Dr. Liskai Tamás
plébános elérhető a szentmisék előtt és után a templomban.

A szeged-szentmihályi Szent Mihály Plébánia hírlevele
6710 Szeged, Palánta u. 2. Tel.: 30/490-10-80
Felelős kiadó: Dr. Liskai Tamás; tördelő-szerkesztő: Bauer Ferenc
Nyomtatás: SIGILLUM 2000 Bt., Szeged, Vám tér 6.